

на този животъ, Богу посвѣтилъ. Той нѣма при отхожденіето ми отъ този свѣтъ да ми прислѣствието си отрече, и мене тихо на оная страна въ похубавъ животъ спроведе— на оная страна при мощъ Творецъ и избавителъ.»— Сега бы късно было, продължи тя, за смъртъ да ся приготва. Сега този животъ трѣбаше даня е приготвилъ за бъдущя, заради туй сме на света. Какво може човѣкъ въ тия важны мгновения, когато ся смъртъта приближава, похубаво да направи, освѣнъ на Бога да ся посвѣти, и още единъ пътъ и за най малка погрѣшка съ него помири, и що черковныхтъ законъ съ него съедини? Пoboжныхтъ Игумень деди. Софія ся е съ него малко време самичка разговаряла, и пріела е свято то причащеніе. Честныхтъ духовникъ моляше ся Богу за нѣйното спасеніе, и говорилъ е за бъдущыхтъ вѣчешъ животъ тѣй силно, дѣто Ружица е била готова съ майка си заедно да умре.

Ружица пълна съ благоговѣйство и любовъ, покрай постелката на болнавата си майка стояла. Милорадъ стигна послѣ неколко дни, по средъ нощъ. Ружица му излѣзе на посрещаніе, и поздрави го съ сълзы на очытъ. Наскърбенъ и жалостенъ пристъпи Милорадъ къмъ постелката на болестницата, и уплаши ся като видя любезната си съпруга тѣй жълта и слаба. Но страхътъ му ся разблажи съ сълзы. Ружица като е макала стоеала е на другата страна при креветътъ. Смъртно болнавата Господжа даде си на драгыхтъ съпругъ,